

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BACS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. Németülnek egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1.50. Egyes szám 10 kr.

Felolós szerkesztő:

Dr. Molnár Gyula.

Megjelenik hetenként kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség: Csendes-utca, TÓTH-féle ház. Kiadónival: Csendes-utca, OLAH-féle ház.

Bismark herc. beszéde és az osztr.-magyar-német szövetség.

Bismark herceg beszéde, mely a vaskancellár tekintetnélküli erélyessége és imponans hangja által tönk ki, a nagyhatalmak egymás közti viszonyát, főleg azonban a jövő háborújának Franciaország felől fenyegető veszedelmét oly fényes világításban állítja szemünk elé, hogy ez által a helyzet egész Európára nézve tisztázva van, a mi már önmagában is egész Európára nyereség és nyereség az európai béke fentartásának minden eshetőségeire.

A kérelhetetlen nyíltság, mellyel a Franciaország és Németország közötti viszony fejtegetettik, okvetlen hozzá járul ahhoz, hogy Franciaországban tárgyi ismeretek terjednek el arra nézve, miszerint Németország Franciaországot soha megtámadni nem fogja, de egyúttal megoktatja a francziákat arra nézve is, hogy a német birodalom elleni támadó háboru esetén mily veszélynek teszik ki magukat. Különösen pedig azon nyereséget is képezi Ausztria-Magyarországra nézve eme tény közzététele, hogy Oroszország részéről támadó háboru veszélye ez idő szerint fenn nem forog.

Hogy Oroszország támadó háborura vállalkozni ma nem akar, az igen örömdetes, de valamely szövetséges nélkül Franciaország is nehezen mer támadó háborut indítani. És ha ismét szövetséges társ létezésének lehetőségéről van szó, ugy csak Oroszországot gondolhatni annak. Egyetlen más európai hatalomnak sem jöhet azon örületes gondolat, hogy Franciaországgal Németország ellen szövetkezzenek.

Kérdést sem szenved, hogy a német birodalmi gyűlés ellenzékének Bismark és Moltke szavaival valóban tenusított egyenest eszlenen magartatása meg fog változni.

A helyzet tiszta voltát a béke megővésének becses eszközei tekintjük ép úgy, mint a minden körülmények közt békeszerető német birodalom további katonai erősítése a világbékeknek csak hasznára válhatik. Az osztrák-magyar-német szövetség megdönthetlensége a béke minden barátja előtt még egyszer igazoltatott. A kik abban még ez után is kételkednek, azoknak szemek lévén, nem látnak, feleik lévén, nem hallanak.

„Ausztria-Magyarországhoz való viszonyunk — mondja Bismark — azon kölcsönös tudaton nyugszik,

hogy az egyiknek nagyhatalmi existenciája a másikra nézve szükséges az európai egyensúly miatt. — De nem nyugszik azon alapon, hogy a két nemzet egyike alkalom-adtán egészen a másiknak szolgálatára álljon, mint Magyarországban mondatott, vannak osztrák-magyar érdekek, melyek nem lehetnek németek és viszont. Soha sem kívántuk Ausztria-Magyarországtól, hogy Francia-Spanyolországgal folytatott viszálykodásainkban részt vegyen, de ha nagyhatalmi létkérdés forog szőnyegen: egymás érdekében kölcsönösen fellépünk.

Ausztria Magyarországgal oly biztos és oly bizalomteljes viszonyban élünk, mint azelőtt soha: sem a „Deutscher Bund“ korszakában, sem pedig korábban, midőn a szent római birodalom létezett. És miután teljes kölcsönös bizalomtól és jóindulattól eltevely egymást megértettük, e tekintetben minden hézagot elhárítottunk.

Ez katonai nyelvből politikaira fordítva azt jelenti, hogy a béke fentartása és megvédése és a saját érdekek kedvéért időnkint egymástól eltérő utakon haladunk, de mindig találkozzunk ott, hol a két szövetségesnek vagy a szövetségesek egyikének nagyhatalmi állása és bázisa támadatik meg.

Az Oroszországgal szemben Németországra háramló feladat ép oly súlyos, mint nélkülözhetlen a béke érdekében. Bismark erre vonatkozó nyilatkozatai oly világosak, hogy annak kijelentésén kívül, miszerint Magyarországban a békeszerető soha sem kevésbé ösztöne, mint Németországban: Bismark beszédének szó szerint idézett következő részéhez mi magyarázatot sem adunk:

„A földat súlyos volta nem abban rejlik, hogy mi élünk köztük Ausztria-Magyarországgal, akár Oroszországgal, hanem abban hogy abban a békét megővők Magyarország és Ausztria Magyarország közt. Ott másként áll a dolog, ott tényleg léteznek egymással versenyző érdekek, melyek e két barátunknak súlyosabb teszik az egymás közti béke megővését, mint nekünk azt, hogy mindegyikkel közülük jó viszonyban éljünk. Az tehát a mi feladatunk, hogy lehetőleg elhárítsuk a létező nehézséget s a hírlapi s a parlament i igazottságával szemben a két kormánytól szöszölő legyünk a békeknek. Főleges, hogy ez igazottság természetét közelebbről fejtegessem. Mindkét ország sajtója s az egyik ország parlamen-

tarismusa ellenáramlatot képez és nehézségeket idéz elő, melyekkel fáradozásainknál, hogy azokat legyőzzük s a két kormány előtt szöszölő lehessünk a békeknek, számolnunk kell. Mi ugyan azon veszélynek tesszük ki magunkat, hogy Ausztriában, de inkább Magyarországon oroszoknak, Oroszországban pedig osztrákoknak fognak minket tartani. Ezt már el kell viselnünk és ha sikerül a saját magunk és Európa békéjét megővünk, akkor azt szívesen el is viseljük.“ C. d. P.

A bolgárok.

Itt alant a mi délnyugatunkon egy kis nép klaszszikus földet lak; — olyan talajt, melyben a legpompásabb rózsafüzérek tenyésznek, melynek aetherikus olaja nehéz aranyért vitétki szét minden irányban. Ezen klasszikus földet, az ő illatos rózsá-erdeivel az a nép lakja, mely a legújabb időkben az összes szabadságszerető népek rokonszenvét kivívta s mely ma minden európai diplomácia összes politikai kombinációinak központját képezi. Ezek a bolgárok.

Csak a hatvanas években kezdette néhány bolgár vetemény-kertész szeméit a mi magyar talajunkra vetni s ma ezere meg az a munkás kéz, mely kora tavasszal elhagyja hazáját a legnagyobb részben Magyarországra jön, a honja józan munkálkodás által meggazdagodva öszszel tele zsebekkel tér családjához vissza.

Nálunk halledtan, 50 frt s azon fölül bért is fizetnek holdanként azon szorgalmas vetemény-kertészek. Körülbelül 200 frta rugnak holdanként a beruházási költségek, de ezen 250 frt sokszorososan visszafizettetik a mi ezernyi teheneink utján, melyek korai s pompás veteményül láttanak el a szorgalmas bolgároktól. Azt hinné az ember, hogy ezen kertészek egy sovány esztendőben tönkre mennek; de ez nem történik, miután a tapasztalat tanítja, hogy ok éppen ilyen s a r a z esztendőben a legjobban prosperálnak s hogy esodás években sokkal kisebb hasznot visznek haza, mert ellenükben ilyen vizes években a kis kertészek nagy konkurrenciát csinálnak, melytől száraz években megmenekülnek.

Ezen bérfeledek ugyan — ha szükség van rá — a bérlok által jól megtrágyáltatnak, de ez ellen legnagyobb részben kétszer bevettelnék s pedig tekintet nélkül arra, hogy esik e, vagy se?

„De miként teszik azt ezek a népek — így kérdi számos kertész a mieink közül, — hogy nem törődve az időjárás kegyeivel, biztos s teljes aratást érnek el?“

Erre igen egyszerűen lehet válaszolni. —

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

Ne lobogjon . . .

Ne lobogjon a szemekben
Lángoló tűz, én érzem.
A boldogság rózsapírja,
Ne derengjen egy arczon sem.

Régi idők emlékein
Lelkem akkor zokogni jár.

Ne lássam én virulását
Sem erdőknek, sem mezőknek,
Hogyha látom . . . szívemben a
Régi kinok újra kelnek.

Es ne halljam dobbanását
Verését a szíveknek soh' se,
Pájó kin az nekem, a mi
Máskan tűve és öröme.

Ne lássam én azokat kik
Örvendeznek, mert boldogok.
Szívem szakad . . . hogyhalátom . . .
Boldogtalan csak én vagyok!

Rákóczy Mihály.

R o m o k .

— Novellek. —
Irtá: Schössberger Sándor.
(Folytatás.)

Erdélyesen dolgozott ez érzés gyengítésére. Lassankint bele is törődött sorsába s volt idő, midőn már azt képzelte hogy sebe teljesen begógyult. Rezsővel mindig meglehetősen élénk levelezést folytatott, s ez sokszor felszította, hogy hagyja el azt az unalmas falut s jöjjön fel a fővárosba, hisz csak ott élvezheti az ember életet. — Egy ízben csak azt említ Rezső, hogy a minap beszélt egy néhány befolyásos barátjával s azoktól érteült, hogy a kir. törvényszéknek egy orvosi állomás legközelebb tresszébe jön, ha hajlandó az állomásra pályázni, ugy küldje be folyamondványát minél előbb hozzá.

Furcsa, már hogy is pályázna rá, — őrt, hogy ott lehet csendes falusi magányában, melyet már olyannyira megszeregetett. — De azután mást gondolt; miért is ne menne fel? talán mert . . . de hogy, elöleg megokolta ő azt már, — persze, hogy pályásik, hisz gyávaaság lenne visszarettennie.

S megtette. — Rezső barátjai is megtették azt, amit ő tőlük kért t. i. kieszközölték, hogy hármincz pályázó közül Révész választották meg törvényszéki orvosnak.

Újév előtt egy pár nappal tört ismét vissza a zajos fővárosba, hogy új állomást elfoglalja. — Minő érzások fogták el szívét, midőn ismét a szatnetlenül zajgó, élettől duzzadó metropolisban találta magát, nehéz volna leírni. — Még csak egy nehézséget kell leküzdeni — gondolta magában — s akkor minden jól van. Felkereste Rezső lakását, a félelem egy bizonyos neme szállta meg, midőn a fejlelmi pompával berendezett termekbe lépett, ugyanaz a félelem, melyet akkor érzett, midőn legelőször lépett a bílszéke Rátány lakásába, pedig mi új nagy volt a különbség a mostani s az akkori fogadtatás között.

Illa nagyon szeretetreméltó volt irányában s Rezső majd hogy magánkívül nem volt örömdében s dacára annak rosszul esett neki a körülben való tartózkodás. — Erre, hogy igen nagy erőt, igen sok bátorságot tulajdonított magának, pedig nagy, igen nagyon gyöngye. Ellátanak egy tekintetere, egy szavára elfolyadt az a kéreg, melyet ő mesterségesen oly hosszú idő alatt szive köré plántált s melyet oly öröme és keménynek gondolt. — Rémüléssel vette észre, hogy most jobban szereti Ellát mint valaha s hogy a hosszú távollét meg hogy csökkentette volna ez őrt szerelmet, hanem ellenkezőleg még inkább növelte, megkéményesítette — Rezső azt ajánlotta neki, hogy lakjék náluk ugyis oly tágas a lakásuk, hogy ok ketten majdnem elfüvednek benne. — De ő a világrtát sem fogadta el.

Hivatalához közel őt lakást bérelt s nem sokára beletemette magát hivatalos dolgai közé, hogy ezekkel kábítsa el lelkét.

Dacára Rezső unszolásának csak két-három hétkben egyszer látogatta meg a fiatal párt s akkor is csak egy pár percere. De ez a pár perc eregő volt arra, hogy észrevegye hiányát annak a boldogságnak, mely nélkül házasságot nem is képzelhetett magának.

Rezső ugylátszik könnyelmű lelkével már unalmasnak találta mindig csak feleséget üdelgetni és pillangó módjára más virágokra szállva a házán kívül kereste a szórakozást, cinsos fiatal szerelem után epedő feleséget pedig magára hagyta. Szefiány Ella pedig csak busult-busult. Elles Ella egészen máskégyen rajzolta le neki a házasságot, telve örömmel, élvezettel, boldogsággal és mindezek közül saját házaságában vajmi keveset tudtalál meg. — Férje eleinte ugyan igen szeretetreméltó volt, de

szereleméltósága mindig csökkent, s végre magaviseletében semmi sem maradt hátra az udvariaságnál, a mely oly fagyos volt, hogy majd megtagyaszotta szegény kis szívcskéjét.

Elhagyatottnak érezte magát teljesen. S Révész? bizony kétszeres gyötrelmet érzett, hisz nála sokkal boldogabb lett volna az anyagi teremtés. Gyakrabban látogatta meg Rezsőket s sokszor egyedül találta Ellát.

Szegények! oly bizalmas volt hozzá, elpanaszolta neki egész saomorúságát, szinte őrt már, ha olykor-olykor fellátogatót hozzá, legalább volt egy lélek, a kinek feltárhatta szívét.

Edes anyja Bécsben lakott idősebb nővérénél a ha néha-méha meg is látogatta, nem merne neki elpanaszolni fájdalmát, hisz úgy sem értette volna őt. Révész látogatásai mindig sürübbek lettek s amint eleinte kerülte azt, hogy Ellát egyedül találja, ugy most ép oly időben látogatta meg, midőn talta, hogy Rezső hivatalban van. Ha egyszer-másszor egy negyedórával később, a fiatal asszonyt már lázas türelmeslenség fogta el, tiszter is elnézett az ablakhoz, hogy vajjon nem ján-e már s ha aztán csakugyan eljött, oly jól, oly boldogan érezte magát, mint soha máskor.

Rezső pedig teljes bizalommal viseltetett barátja iránt. Feltűnt ugyan neki, hogy Ella egy idő óta már nem oly melábus, mint azelőtt, hogy szemei régi tűzüket, a jkai ama dal-lamos kacaját újra visszanyerték, de ő azt a farsangnak, a bálolnak tulajdonította, melyek közül egyet sem mulasztottak el.

Az tartják, hogy a megcsalnak egy férjet legközelebbben tudja ezt meg maga a — férj. Úgy történt ez Rezsővel is. Már az egész világ rebesgett, hogy Kállay tanácsos neje igen bizalmas viszonyt folytat Révész trvszéki orvossal, sőt egyik-másik fontoskodó arczal meg többet is látszott tudni s Rezső még mindig nem gyantított semmit.

Azonban voltak neki is oly barátai — s ilyenek mindig szép számmal találkoznak — a kik legkellemesebb foglalkozásuknak tartják ismörőseikkel rájuk nézve kellemetlen újsgokat tudatni. Ő csak nevetett rájuk. Megcsalnak — őt . . . halaha, ez lehetetlen, s aztán ki csinál meg? Révész, az ő legjobb barátja, vagy az ő ártatlan kis libabiskája? Örtülség!

De bizony nem volt ez őrtülség, hanem kemény, rideg való . . .

Irtózatos este volt az, midőn véletlenül korábban hazatérve ott találta feleségét Révészszel, a mint egymást megölelve hosszan, boldogan elmerengtek s a belépő férjt észre sem vet-

Ezek az emberek éppen az ellenkezőjét teszik a n-n a k, a mit mi te n n oly igen iparkodunk. Mi odahatunk, hogy a vizez szilpék s vágatolok mintegy koott utlevellé lehetőleg gyorsan tavasszal a kazánok keresztül vigyük, anélkül hogy megmondolók, miszerint tavaszon át szükségünk lehet rá; a bolgárok ellenben valonely felület-t, még ha az a legjobb talaj lenne is — a n-n vendéek ajándékép, ha egyszerűen annak megmúvelésére elegendő forrás vagy kút víz is nem áll rendelkezésre. Elfogadják szívesen a munkanélküli égdálását is, de ha az magára ö-káig várat, akkor — ha mindjárt faradsággal is — felhoz- zok magunknak a mélyből.

In facie loci szerzett tapasztalataink szerint a kibé- relt földek teljes 12¹/₂ %-a sem megy a szükséges ut s víz- vezetékárkorkon át; de ha ezen százalékértel mint valódi értéket vesszük is, még akkor is 1400 □-ól — marad tiszta felületként vissza. Vegyünk csak egy konkrét pél- dút föl.

Azon magok közül, melyeket kora tavasszal a ta- lajra bízunk, ott van a vereshagya is. Ez 6 hüvelyknyire vettetik el egymástól s netáni eső-hány esetén kellőkép- fólásatik.

Vágnuk már most — mint fentebb hivatkoztunk — gyöker stb-re 200 □-ölet el, akkor mint megmúvelt felület 1400 □-ól marad. De 6 hüvelyknyi távolságban elültetett mi gnál 1 □-ól 144 fejet ad. A vereshagya elültetését a vetemény-piacron 1/2 — 1 kr közt variál fejenként. Vegyük tehát a legkisebb árat 1/2 kr fejenként, ugyakkor 3 □-ól ad 144 72 krt s 1400 □ ömél 1400 × 72 — 1008 krt s ha nagy átlag szerint csupán 500 krt vesznük is, még is ma- rad 250 krt tiszta haszon, levonva a hért s kiadásokat. E mellett eltekintünk azon körülménytől, hogy ok ezen felü- tetbe a vereshagya aratás után özi kalarábét ültetnek s biztos tenyésztés okéért szükséghez képest megöntözik.

A bolgár ültetvényes közmondások ep állítja: „Az állatok élete vérükben fekszik, s a növények vére a víz.”

Víz nélkül nincs élet, sőt égitestek is, mint pl. sa- tellesünk a hold is kénytelen volt víz hiányában teljesen megmeredni? Ilyen s hasonló reflexiókból sem a mi irány- adó hydro-technikáink, sem a használatatlan Tisza- völgy gazdaság nem okulnak.

Ráfórdítanak teljes bőkezűséggel milliók szilpéke s keresztülvágatokra, elviselik fatalisztikus állapotosságát a: áradásokat s pusztításokat, miattat a kinnak az indiai, a turkomannak a kis-ázsiai, s a bolgárok — ugyan azon költ- seggel — völgy-záratokat alítanak föl, hogy tavasszal ezen folyamok áradványait magas fekvésűkből való kitépés- alkalmával megragadják s azt tepesolják s völgybe leszálló csepegő reservoire gyantán részben visszatartják, hogy az- után szükséghez képest a jövő hónapok számára a növé- nyek megöntözésére s csatorna hajózásra fólhasznásk. Ezzel az áradások megátoltatnak s a termények elomozdit- tatnak.

Az etikában ugyan ezen népek milyen alattunk ál- lanak, de a talajkultúra terén s az életelemlenemük különösen a víz kezelésében nagyon is fölöttünk vannak. — J—81.

Megyei s helyi hírek.

A „Bács-Bodrogmegyei történelmi társulat”-nak f. hó 12-én folyótólág delutáni választmányi ülése volt, mely megál- lapította az 1887—1889. ciklusra érvényes névsort, mely szerint a társulatnak 222 tagja van, ezekből 2 alapító, 25 мүködő, 185 pártoló. Minthogy igen sokan az egylet tagjai közül még három évi hátralebása vannak, emellett 6 a 800 főt meghaladó hátr- lebelé beajtása iránt erélyes határozat hozatot, a mennyiben az illetők legközelebbi fizetése fognak felszólítani és ha az is eredménytelen, volna postai utánvéttel fog nekik nyugta küldetni; ha pedig ez sem használja, akkor az egylet ügyészednek fognak átadni. Ezzel az évi közgyűlés véget ért, csakohy ezen köz- gyűlés inkább lehetne szűkebbkörű választmányi gyűlésnek nevezni, mert — sajnos — 222 tag közül summa summarum 12, mond tizenkét tag volt jelen.

ték, a ki mintha villámcsapás érte volna elrémült arccal, mozdulatlanul nézte őket.

Hogy mi történt ezután? — Elfaltot szegény, mint az úttól vad, midőn Rezső kétségbeesett dudában oda a kálattól neki, hogy „akarodjék asszonyom?” — Utána ment ő is, tüzes vaskestéget őt Rezső megvett, sújt tekintetét. — Elsurant az a gyengéd kis teremtés a hideg éjben, utána sietett ő is, kereste sokáig, de nem találta. — Egy hete mult már el azóta s még ma sem tudja hol van.

A csepettyű áles hangja egyszerűen félreázta a fiatal or- vost álmodásából. — Csodálkozva néz maga körül, már telje- sen beesetted. — Kedvetlenül felugrik a pangalóról s bágyad- tan döröszli szeméit, úgy érzi magát, mintha egy rossz álomból ébredt volna fel. — Még egyszer csepettyűnek, odasiet az ajtóhoz s kinyitja.

Egy komornyik volt, a ki a sietőstől hűgő hangon kérte, hogy jöjjen el azonnal Kállay tanácsos ur lakására, mert a nagy- ságos úr egy sétáról hazatérve hírtelen igen rosszul lett s önkívü- lési állapotban van.

Rögtön el is ment s a beteget megvizsgálva, a bajt igen komolynak találta.

Rezső állapota valóban nagyon veszélyes volt; nagymérvű agyláza volt és csak nagy nyugalom s rendkívül figyelmes ápol- lás menthette meg a haláltól.

Révész éjjel nappal ott virrasztott ágyánál, fáradságtól ál- porgatta, gyöngyögtatta s egy percze sem távozott betegétől. — Számtalanszor kellett meghallania, midőn a beteg önkívületi állapotban róla beszélt, midőn zokogva kérde, hogy mért ragadta el tőle legnagyobb kincsét.

Majd szemrehánylag maga-magát okozta: „Hisz úgy kellett nem lenni; magára hagytam, nem beszéltem meg sze- relmet, elhanyagoltam, pedig miéi nagyon szeretem.”

A fiatal orvos potokt kínokat szenvedett ezek hallatára. A hosszú betegség alatt vette csak észre, hogy mennyire szereti Rezsőt.

Érezte, hogy vesztéshez végképen megörné lelkét, hogy lelkismeretének furdalása irtozatosan ténne minden porcát.

De azért szilárdan helyt állt a két hónapi gyógykezelés után meg volt az az öröme, hogy betege javulásnak indult.

A zombori kereskedő és iparos ifjuság f. évi február hó 5-én a polgári kaszinó terméibn a helybeli kereskedelmi- és ipar- iskola szegénysorsu tanulóijavára zártkörű táncszámaplat rendez. Sztrilich Zsig, elnök. Bittermann Sándor, elnök. Huszváth István, jegyző. Engel Mór, titkár. Maistrevis György, pénztáros. Trucz András, ellenőr. Rendezőbizottsági tagok: Bergenthal Arnold, Bernhardt Szaniszló, Czvetkovics Koszta, Frankenberg Ferencz, Gergurov Szardely, Gffeller Gusztáv, Hauck Ede, Jakab Ferencz, Kázmér János, Keszen Antal, Koltzarovics János, Kirilovics Izidor, Krizanovics Imre, Raab károli, Rauszáviljevics Jozsef, Reiz Perner Alajos, Szedmakovics Dénes, Tikvicsky István, Ulrich Pe- ner, Ulrich Vince, Weiss Béla. — Belsőpöjegyék Sztrilich és Hrabovics, Czvetkovics Koszta és Stein és Engel akar keres- kedéseiben s este a pénztárnál személynként 1 forintjalát vált- hatók. Felülírtokész a jötekgnyozat iránti tekintetből közösen fel- fogadtatnak és hirlapilag nyújtatának. Kezdeté esti 8 órákor.

A „szomszédba”. Tisztelt lapotársunk, a „B—á” legutóbbi számában egy kis gérombáskodik, s mond nekünk nem éppen világos dolgokat. A mi a görnabságot illeti, — arra nem vá- laszolunk. Még egy kis gégyakorlatra kell magat, a „B—á”-nak a toll-haroz terén, hogy mi fölvegyük vele a keztyűt. Ügytelen vágásiást most még visszacsenek önmagára, s a helyett, hogy min- két sörten, saját kezét vérti meg. Így járta meg most is, mi- két bálványozott főispánja érdekében vonta ki kardját, hogy megvédeje abbéli támadásait ellen, mely elvitatta a főispántól, hogy a zombori kir. járásbírósg, mint ilyen tisztelgett volna nála újév alkalmából. Pedig ez a támadás nem volt sörten se a főispán, sem a járásbírósg, sem a „B—á”-ra nézve. Nem volt el semmit a főispáni deszkéből s nem kisübbít-telkintélyt. Ime az egykezűt magyarországi megmutatja: Ha a főispánnál a járásbíró- ság, mint a kir. trvszek egyik területi alkot-eleme megy a főispánhoz- tisztelgési, akkor méltatlan s férfiatlan dolg történik, a mi sen- kinek a tetszésével nem találkozik manap, midőn az a hirhelt 54. §. annyira emlékeztetünkben van még. Nincs tehát oka a „B—á”-nak haragudni azért, hogy ezt az állítását desavonalluk. Ellenben azon állításunk, hogy a zombori kir. járásbírósg min- denik bírása összesen négyen ott voltak a főispánnál, kiki saját sze- mélyében, s kiki maga nevében, mint polgár gratulálván a pol- gártársnak, olyantény, mely — logalább etikai s társadalmi szempontból senki meg nem tüközheti. Hát már most mi szükség e fölté indigndólni? Mi szükség ebből cause celebre-t csinálni? Azt desavonálni, hogy a járásbírósg, mint hivatal gratulált, — kellett; az ellen tiltakozni, hogy mint magánsemelekyek jártak ott a járásbíró s aljárásbírók — éppen nem kellett. Avagy ép- pen az tetszett a dolgban, a „B—á”-nak, hogy a „hivatal” gra- tulált? Ez bizony jó hazafinak nem tetszik. Az 54. §. éppen azért bukt meg, hogy ne kelljen a járásbírósgnak hivatalosan- tisztelgési a főispánnál, mely ha eltebe lép — akkor tagadha- tatlannal főnké lesz az a főispán, aki előtt hüljonzani kénytelen. Ha tehát ezen ország nagy mameluk-többsége so dhajotta a bi- rófi függetlenségét annyira aláásti, hogy ilyen kényszer-helyeztet- teremisen számára s ez ellen ország s z e r t e föllang- zott a tiltó szavak, akkor ne legyen már a „B—á” se a mame- luknál-mamuknál. — Elégeljük meg azall, hogy a járásbíró- s aljárásbírók privátin, egyenli hódolatokat vittek meg, s nem a hivatal hódolatát annak a kinek a hivatalhoz éppen semmi köze- jövére tehát a „B—á” legyen olyan hazafias, s ne lássa tisztel- gési a járásbírósgot ott, a hol mint jó hazafi nem is szereti látni, mert azt a menstégt, hogy nem mondta, miszerint a já- rásbírósg „hivatalos” tisztelgett nem fogadtatik el. A járásbírósg hivatalát jelent, s a hol a járásbírósg megjelenik, ott a hivatal van jelen. Ez nem realisztikus. Ez eléggé egy- szerű dolg arra nézve, hogy a „B—á” is megérthesse. Mindezek után először: leszünk olyan kegyesek, hogy nem hiszünk el többé semmit a „B—ának”. Másodszor: kimutatjuk ugyan, hogy azt újságolta, miszerint a járásbírósg hivatalosan tisztel- getti, de a pranumeráns-fogdosást elengedjük; ahhoz „hiva- talos” utaköz segélyével érthet a „B—á”, de még így is csak „holt”-akat fogott eddig különben „eleven pranumeráns”-okról nem álmodoznek. Harmadszor: az „illetékes informátor” nem „tekintside tekintsoda”-ember, de még kevésbé kétszínű. Tisz- telje a főispánát, — mert saját személyében tisztelgett nála, de eléggé önzertés ember arra nézve, hogy sző nélkül ne hagyja azt, ha róla azt az állhrt terjesztik, hogy mint bíró, ment a fő- ispánhoz tisztelgési. Ezért nem érdemel levezetést. Végre negyedszer s utóljára: — 222 tag közül summa summarum 12, mond hogy rajta „szokott udvarias tónusban egyet rugjunk”.

A zombori takarékpénztár f. évi február 13-án (vasárnap) rendez évi közgyűlést tart intézeti helyiségében.

Himen. Hubay Etelka kisasszonyt, Hubay Mór megyei al- számvevő urnak kedves és művelt leányát eljegyezte Fehér- vári Ignéz ur Budapestről. Gratulálunk!

Mint örömmel értesülünk a helybeli gőzfürdőben új gőz- kazánt állítottak, mi által természetesen élvezhetőbb lesz a gőz- fürdő, a miert is ajánljuk ezt a nagyérdemű közönség becesis- nyelmebe.

Öröme azonban korai volt. A beteg egészsége testileg ugyan helyreállt, de — fájdalom — a szellemi erő nem akart visszatérni. Elméjére örök sötét fátyol borult.

Révész majdnem kétségbeesett fájdalommal. — A mitől titokból már oly régóta tartott, imé bekövetkezett. — Szegény Rezső! elomlott minden érzéke, Csodáesen elmélázott, nem törődött semmivel; az egykor oly vidám, pezsgő vért fiatal em- berből érzéketlen, sémivvel sem tördő állat lett.

S Révész valahányszor ránczolt, ugyanannyiszor törz- sárast vált érezni szívében, hisz ez az ő műve volt. Hosszan el- gondolkodott, végre tisztában volt magával.

Elhagyta Rezsővel a pompás lakást s messze kűnn egy félreeső városrészenben bírelt egy néhány szobát, a hol csendes magányba vonulva szerencsétlen barátja ápolásával foglalkozott. Ugy eltek mint két remete s a szomszédok valóban úgy is ne- veztek őket.

Es Ella? Ó mi sokat foglalkozott vele a fiatal orvos, — nem volt sem éjele sem nappala, a mikor nem gondolkodott volna ő róla.

Még Rézső megbetegedése előtt kereste őt, de sem ak- kor, sem később nem hallott róla semmit, és csak később tudta meg, hogy Bécsben van növérdél. — Sajátságos, Rezső, az az érzékelen teremtés, a kit semmi sem tudott egykedvűségeből kihozni, Ella névnek hallatára mindig szerenczezen, e névpusztá kijetése képes volt őt könnyéke megindítani.

Nem is említette Révész előtte a nevet, a melyhez pedig mindkettőjükre nézve anyai fájdalom s boldogság fűződött.

Egyezzer azonban mégis kellett említenie.

Midőn egy nyári séta után hazatért, egy fekete sze- gélyű levelet találtat az asztalon.

Révész lázas izgatottsággal bontotta fels egy vastag sze- gélyű szájelentést vett ki s hosszan, igen hosszan nézte mi- közben szeméi könnyekkel teltek s ajkai halkán azt rebeggették: „meghalt.”

(Vége.)

Jegyzéke az újvi köszöntések elkeltülése czéljából a vá- rosi szegények eltartásához gyűjtött adományoknak. Adakoztak a következők: Auth György 30 kr Auer Ferenc 60 kr. Dr. Alföldy Gedeon 1 frt Andráskai Alajos 30 kr. Athanaezkovits György 1 frt Antits M. 30 kr Bertolino Sándor 50 kr Bieliczky Károlyné 1 frt Bayer Mihály 50 kr Buday József 1 frt Beke Enyedy Irma 1 frt Báltis Mátyás 20 kr Bndimacz Péter 50 kr Belt Katalin 1 frt Báldi Károly 1 frt Bosnyák Antal 20 kr Bunyi Károly 5 frt Bikar Lázár 50 kr Brandt Pál 1 frt Bosnyák Sándor 30 kr Bi- Bichoff Adam 20. Bosnyák Fülöp 20. Bosnyák János 20. Be- Bicseloff Adam 20. Csuvardits Ignéz 40 kr Cziedler János 1 frt Csekmanek Antal 1 frt Cszámr György 20 kr Csorvenka Lajos 50 kr Dobak Béla 2 frt Dsinitz József 60 kr Duhon Béla 1 frt Dörriér Paulin 20 kr Darázs Antal 100 fr Dr Dalmay József 5 frt Dörriér Rudolf 20 fr Dsinitz Antal 100 fr Dr Eibach István 60 fr Esztergany Károly 2 fr Ehrlich József 50 kr Falcone Gusz- táv 1 frt Fratrievics Növérek 20 fr Ferkics Maria 20 fr Fratrievics Anna 1 frt Fernbach Báldi 10. Fejér Gyula 2 frt Ferencovics Lázár 10 kr Dr. Gerlinger Pál 1 frt Groschmid Gábor 1 frt Gotzan Gábor 20 kr Gállé Emil 1 frt Gergurov Mla- den 50 kr Gerber Ferencz 1 frt Gergurov Jása 40 kr Gerlich János 1 frt Gyuricsky György 10 fr Henneberg Sándor 50. Hor- vath Gábor 20. Hauke Iurén 50. Hay Lipót 50. Haloupka József 50. Harpf József 50. Huber Ignáz 30. Hiller Albert 20. Hofmann Vilmos 20. Hajasovits András 20. Haris Miklós 50. Ilkics Szava 20. Jonasz Sándor 50. Jagerovits Szvetozár 50 kr Jankovics An- tal 1 frt Jervovics Milan 20 kr Karacson Gyula 1 frt Kulnesits Agoston 1. Kuratpatfivisky Teréz 1 frt Kukula Antal 60 kr Kull- man Lajos 1 frt Karnász Lajos 20 kr Kaich Lajos 20. Kum- merkranner And. 50 kr Kozma László 2 frt Koralek Hermann 40 kr Koszants C. A. 2 frt Kolarits Sándor 30 kr Kandler József 50. Keller András 20 kr Láng Flórián 1 frt Leovits Gedeon 1. Lippert Magdolna 1 frt Michnyak Agota 50 kr Mihályi János 1 frt Müller Vilmos 50 kr Morber György 30. Metz Mihály 30. Mar- tinovits János 50. Müller Marika 50 kr Makszimovita Szilárd 1 frt Móits Sándor 1. Mártonyi Károly 2. Mayer Károly 1 frt Ma- strevits Sándor 20 kr Nyikita György 50 kr Nikolits István 1 frt Odobasits Szóka 20 kr Oroheja Antal 50 kr Pál Antalné 10 kr Paresseff Mihály 40. Platzer János 50. Prosser Antal 50. Perlez Amália 30. Plichta Eliz 50. Purda Mátyás 10. Pavlovits M. 30. Palanacsky István 30. Pekanovits András 50. Pekanovits Sándor 20. Puskás Agoston 1 frt 50 kr Papp János ez. Huszas 32 kr Pliktáné özv. 20 kr Pliktér Fabián 1 frt Radosavlyevits Lek. 50 kr Raizs Lajos 40 kr Dr. Rátay József 1 frt Raichl János 1 frt Radosavlyevits Gy. 50 kr Roheim Károly 5 frt Rottinger Jakab 30 kr Sándor Béla 10 frt Schmausz Endre 1. Schlagetter György 1 frt Szabasy Mihály 50 kr Schmidt Karolin 50. Selradt János 30 kr Szállgyi Gyula 1 frt Szekula János 50 kr Schmidt Béla 50 kr Sztrilich Mihály 1 frt Széchenyi Tamás 1. Széchenyi József 5 frt Szeiffert és Kaich 50 kr Sztójits Julianna 30 kr Schiller Károly 1 frt Stebler Béla 60 kr Stebler Antal 50. Stebler Antal 50. Sztójits Jesta 40 kr Szemző Gyula 10 frt Szemző Ist- ván 10. Sztójits Zakár 1. Sauerhorn Károly 1. Schäffer József 1. Schäffner Károly 1 frt Sztójitsovics Novák 50 kr Sztrievics Novák 20 kr Sztójits Szófia 1 frt Sztójits Pál 20 kr Schäfer Kristóf 20. Szabó János 20. Sztanisovics Jozca 20 kr Tápay István 1 frt Turr Antal 30 kr Torma József 40. Tuna Mária 60. Tuner Nándor 50. Theodorovits N. Gy. 50 kr Thum Vince 1 frt Titz János 20 fr Ullrich Borbála 50 fr Utvits Miklós ifj. 1 frt Utvita Mladen 50 kr Veszelszky Ferencz 40 kr Vasady Gyula 1 frt Ujt. Vujnits Pista 1 frt Veszelszky Sándor 30 kr Vagemann Si- mon 2 frt Veszelszky Károlyné 1 frt Vidkóvics Mihály 20 kr Valovits Antal 50 kr Vértési Károly 2 frt Vujevits Zakár 2. Vu- kicsevics és társa 1 frt Vrelz István 20 kr Vukicsevics Péter 1 frt Vuits A. Miklós 5 frt Venzl Antal 20 kr Vogenberger Fülöp 50. Vass szül. Király Lidi 30. Zietzmann Mihály 40 kr Zombori ker. s iparbauk 5 frt Zsivánovits Samu 2 frt. Összesen: 190 főt 52 kr.

Lapunk mult számába több értelemzaváró sajtóhiba ca- szott be, melyek közül rektifikálnunk kell az „Itteni m. kir. adóhivatalnál” bekezdésűt. Ennek utolsó sorát így kell ér- teni: Tudomásunk van arról is, hogy Kubicska ur, mint nyug- dias is körülbéte fog maradni, mi fölött ösintén örövendük. A „Csodák” feliratu hir utolsó sorát így igazítjuk helyre: Bej. határidő: márczius 15. Fölírásmólosi határnap márcz. 29. Választ- mány megalakítása april 1.

Meghívó. A „Magyar-Léghajó-Egylet” által Szabadkán a „Post város” nagyerntemen tartandó kísérletekkel-összekötöt- följövására az iránytható léghajókról, melyen az egylet szaba- dalmaszot iránytható-léghajóinak egyik mintája ropúlve lesz be- mutatva és a franczia s orosz hadlégjók rajnaiközsemlere kiál- liva. A kísérletekkel-összekötöt-fölírássá 5 szakaszból áll: 1. A léghajózás története. 2. A jelenlegi kormányzható-léghajók. 3. A léghajó hadszolgálatban. 4. Két légrékírás. (Leíró rajz.) 5. Az iránytható-léghajó mintájának fólállása. Minthogy a hir- lapok szerint a háboru melyben a hadlégjók döntő szerepet fognak játszani, közöttük áll, a „Magyar-Léghajó-Egylet” al- kalmasítva nyújtani a művelt közönségnek e nagyfontosságú- találmányról magának tájéko- tatást szerezni.

Vörhony uralkodik Ó-Becsen, miert is az iskolák bezárták. Mórri Sándor szüntarulatunk derék komikus halnap. Hétfon tarja jutalomjátékát, mely alkalommal szinre kerül: „Ábrahám a bölcs és Lévi a bolgyó zsidó.” A közönség körében nagy az érdeklődés.

A szabadkai ügyvédi kamara részéről lakóhírré tétetik, hogy Manojlovics Demeter zombori ügyvéd közhelye e kamara területén belül Szabályára tette át.

Az igazságügyminiszter Dózsa Himér paksi kir. járásbí- rósgai joggyakorokról az apatini kir. járásbírósgához áljegyzvé- nevezte ki.

Burgotól József munkási agymnasiumi helyettes tanár a titeli állami polg. iskolához rendes tanárá nevezettet ki.

Ügyvéden a képviselőválasztás a hó 20-ára van kitűzve. Választási elnök dr Flatt Viktor. Móricz Pál ellenében az el- lenzék eddig jelöltet nem állított.

Folyó hó 13-án ulte meg ezültmenyegzőjét (ferencs) Károly helybeli kereskedő nagy rokonsága és számos barátja részvételével.

A zentali izr. nögyelet évi rendes közgyűlést a napokban tartotta meg, melyben elnöknek Kohn Mórné, alelnöknek Freund Ernestsine, pénztárosnak Braun Jakabné, titkárnak Frank József választatot meg.

Biklityen folyó hó 6-án ejtetett meg a kaszinó tisztújítá- s. Megválasztattak: Elnök. Kuts János plébános, alelnök, Hunyadi Ede közs orvos; jegyző. Mamusits József tanító; házsnagy: Stád Antal.

Beküldetett a Magyar királyi „Postatakarékpenztári köz- löny” ez évi első száma, melyből a ráuk vonatkozó adatok küöl- kivessük a következőket: Az 1886. évben a temesvári postakör- letben a betétek darabszáma 3225 volt, a betétek összege 90009 1fr 49 kr. A visszafizetések darab száma 782 volt, készpénzben 15035 frt 11 kr, értékpapírvásárlás foly. leírás 925 frt, tehát a visszafizetések összege 15000 frt 11 kr volt.

Ó-Becsen folyó hó 23-án lesz az izr. nögyelet bálja.

Véres verekedés. Drágit Mirko szívaca-uti koresmájában a mult heten az uti mulató legények közt verekedés támadt, mely alkalommal Czigit Miklós nevű közös hadvezérelbeli katona a karján súlyosan megsebesült. Rosszabbul járt Pozsarkovits István szabóéé, akit az utcán egy ösvezérték, hogy most elét halál között fekszik. A tettesek közül a rendőrök négyet elfogtak a bekísérték a kir. ügyészségre. Ez alkalommal is a rendőrség különös figyelmébe ajánljuk a Drágit-féle táncmulató helyet, hol nem mulhat el táncz verekedés nélkül. A legények ómos botokkal fölfegyverkezve járnak a mulatóba a zaj annak a szerencsének „szelencsárnak”, kit halvézgete oda visz, mert akár vétett valamit, akár nem, menten rárohannak s ütlegelik. (B - a)

Sághy Zsigmond és társulata — mint a „Posti Hirlap” írja — körülbelül február közepét számdékozik Zomborban maradni és onnan Pécsre megy, a hol már megnyerte a helyhatóság engedélyt. Ugyanezt bírja már Nagy-Kanisán is, a hová a pécsi údván fog menni.

Megszökött legények Szegeden. A zimonyi börtönből nemrég egy rendkívül veszedelmes gonoszító szökött meg. A szökövényt Radonics Kábezan Jánosnak hívják, újdíjski illetőségű pinözér, a ki e mesterségen kívül különböző szélhámoságokkal is foglalkozott, melyek miatt hét évi fogságra ítélték. E büntetést iltte le most Zimonyban, de meguena a fogság kosztját, megszökött. A nyomozást azonnal megindították s annak során kiderült, hogy a szökövény rövid ideig Szegeden tartózkodott s onnan egy csomó álkulccsal s egyéb betörő szerszámokkal fölszerelve, azzal a számdékoló indult Arad, N. Várad, Kolozsvár és Debreczen felé, hogy ott nagyobb betöréseket vigyen végre. A szökövény a legveszedelmesebb betörők egyike és azt hiszik, hogy a debreczeni takarékpénztárba a mult hetekben szintén ő tört be, de kísérlete meghiúsult, Radonics 34 — 36 éves, magas, hoszasz arca, barna hajszu fiatal ember, a kinek bal hóna alatt lövés seb forradása látszik. A rendőrség híjét vette annak idején, hogy Radonics Szegeden tartózkodik, Epp akkor őjél, midőn a postaikkasztó Kábezen elfogott, keresték is egy felsővárosi, Dugonics utcazi házában, de már akkor nem volt ott.

Családi dráma. A topolyai kukoricaföldeken történt. Pataki Pál kiment feleség földjére s szénétézt ottan. A kukorica szép halomban le volt törve s el is osztva. Azonban az egyik halom kukorica sokkal kisebbnek tetszett előtte, mint a másik. Melyik az enyém? S Pataki Pál ipa, Heitmann János, rámutatott a kisebb halom kukoricára: az a tiéd, az a én, de a többi az enyém. Összevillantak a szemek, a karok egymásba fogódtak, majd káromló szavak szakították félbe a dulakodást. Pataki a vállán löpök puskát fertigbe kapta, s rácsitette ipara. 20 napig kínlódott az öreg Heitmann a serülötés sebében, míg felgyógyult. De az nap, midőn Pataki a majlmon végeztetésé való tette elkövette, Heitmann ipa, Pataki sógora egy gondolt. Furgópiszotlyt fogott kezébe s ment, ment Pataki után a csendőri kaszárnyába, hogy az atyján elkövetett tettet megboszulja. Oda állt a laktanya ajtajába s ráölt sőgorára. A golyó csak a bőrt horzsolva süvöltött el Pataki mellett. A szabadkai törvényszékkel felbocsézt ítéletet a kir. tábla f. hó 11-én módosítva hirdette ki. Pataki Pál 3/ Heitmann 2 évi fegyházra lett ítéltve.

Baross Gábor közlekedési miniszter, körútra indul az országban, hogy egyrészt a miniszterium ügykörébe tartozó nagyobb munkálatakat, másrészt a különböző hatóságok és hivatalok tevékenységét közvetlenül a helyszínen megtekintse. A miniszter első sorban a nemrég újjászervezett államvasuti felügyelőségnek mltközéről óhajt személyes meggyőződést szerezni. Együttal megemlítjük, hogy a közlekedési államtitkárság betöltése hosszabb időre, valószínűleg a választások utánra, halasztott el.

A honvédelmi miniszter jelentést bocsátott ki a törvényhatóságokhoz, hogy e hó 20-ig rendezték be azokat a hadkötevény tisztviselőket, a kinek hivatalban maradása mozgósítás esetén is okvetlenül szükséges az adminisztráció érdekében. Ezek ugyanis fölmentek a hadi szolgálat alól.

Felületl valamennyi kérdésre! Létezik ugyan igen sokféle száj- és fogtisztító-szer, melyek mint hamisítványok a kedvelt „Anatherin-szájvíz” neve alatt a vének mint legjobb és sérhetetlen szer elsőbök áron kínáltak; mindamellett ezek legtöbbje vegylenés szerint az egészségnök ártó keveréket tartalmaznak. — Mint legjobb, valóban ártalmatlan és utóérhetetlenek a maga gyógyhatásában eddig csakis a valódi és híres, Anatherin fog- és szájvíz, dr. J. G. Popp, es. kir. udv. fogorvos, Bécs, I. Bognergasse Nr. 2” bizonyult, a mi esküdt törvényészeki és kéréskedelmi vegyeszék, valamint számtalan elismervény által orvosi szakintélektől, a legmagasabb és magas ariatipakriónia és a társadalom minden rétege által bebizonyult. — Ép úgy ajánlatos az orvos Anatherin fogpasztája, valamint egy jó fogpora, melyek elismert hatású fogtisztító szerek is. Figyelni kell rá, és csakis valódi dr. J. G. Popp-féle fogszert kell kórní, és saját érdekében másféltet el nem fogadni.

THE GRESHAM életbiztosítási-társaság Londonban. Ezen társaságnak az 1886. évi június 16-án jeltelt 38-ik üzletéről szóló jelentése, mely az 1886. december 20-án me tartott rendes közgyűlésen a részvényeseknek bemutatott, már megjelent. Ez évi jelentés főbb körvonalaiban a következő adatokat szolgáltatja. A lejelt évi eredménye kiválóan kedvező. Ez év folyamán által 8591 biztosítási ajánlat több mint 81.684.975 frank értékben lett a társaságnak bejuttatva, melyből 1888 ajánlat több mint 82.929.975 frank értékben fogadtatt el, melyet a megfelelő számú kötvények tényleg ki is állítottak. A visszbiztosításokért fizetett összeg levonása után a díjbevétel frk 14.662.065-10 Ctsra rugott, mely összegben a frk 1.898.095-0 Cts tevo első évi díjak befolyalattak. A kasszájma mérlege frk 3.996.134-05 Cts lett, és a díjbevitellek csatlóva, a társaság évi jövedelmét frk 18.658.201-15 Ctsra emelte. Az év folyamán a társaság által elutaltított kötvények után kiadásokra utalványozott összegek frk 74.778.425 — voltak. A kiadásaitálál veztes biztosítási szerződésekből eredő már esedékes kövtelesek frk 2.869.470-43 Cts-ot tettek. Kötvények visszavásárlásáért frk 996.826-08 Cts lett kiadva. A szerződések pontos betartását garantáló biztosítási tőke-frank 3.494.167-19 Cts-ot emelkedett. — Az üzletv. végén a társaság költséves vagyonság frk 94.408.163-62. Tőkeelhilyezése: frk 2.088.296-67 a brit kormány értékesen, frk 1.210.897-92 az indiai és garat a kormány értékekben frk 15.0.2.543-02 főleg állam értékekben frk 3.766.076-98 garantált és elsőbbségi vasuti részvényekben, frk 34.064.009-17 vasuti- és más kövtelekben, frk 14.7.6.825 ingatlanokban, ideértve a társaság budapesti és pécsi házaí frk 10.005.205-20 jelzálogokban, és különféle értékekben frk 13.139.916-6 Cts.

SHNHÁZ.

„Rosenkranz és Gúldenstern”. (Szórán, január 12.)

Szép salon-vígjáték, melyet mindannyiszor szívesen nézünk végig. Hogy az egész közönség megértette volna a finom pointeket, a melyek e darabot a legelőkelőbb színházak állandó műsor darabjává tették, — azt merészkedünk kétségbe vonni.

Aligha voltak sokan, vagy többségben azok a színházban, a kik tudják, hogy talajdonképen honnan van ez a két név „Rosenkranz” és „Gúldenstern” — és a Hamlet-paródia jelenet sem lehetett sokak előtt világos. Ezt azonban azoktól, a kik meg sem értették, rossz néven annál kevésbé vehetjük, minthogy azok is, a kinek megérténi és — a mi föl! — megértetni kellett volna, szintén nem értették meg, vagy legalább úgy tettek. Ez a „Schmählich”

csakugyan „schmählich” volt A darab legszebb jelenete a midőn Rosenkranz felülteti a pugris Sanftleben és fiát azzal, hogy elmondja nekik Shaksper Hamlet-jének egész meséjét, mint új udvari történetet Dániából. Rosenkranz (Veszprémi) és Erő — kit F óris adott, természetesen romekül — majd megpukkadnak nevetükben miatt ezt a mesét a jámbor Sanftlebenekkel elhitetik és Schmählichnek ugyanazt kellene tennie. Másutt a közönséget az ragadja frenetikus tapsokra, hogy ezen egész jelenet alatt Schmählich, a ki a hetzet a harmadik szónál megérti, a nád-pamlagon hánykolódik, rugdalozik és több már fityült is nevettebb és szörnyöködésben, hogy mennyire szentelenül mer Rosenkranz ezeket a baleskoknak hazudni. Így teszi ezt Vizvári a nemzeti színházban, és ezt teszi vagy legalább megkísérli minden „trupp” Schmählich-jé, habár nem bírja megjátszani. A mi Schmählichnek e helyett, az egész jelenet alatt olvassott! — bizonyára érdekes dolgok voltak az újságjában, Moóri Staunfleben szerepét ismert és elismert ügyességével teljes érvényre juttatta. Veszprémi Rosenkranz és Szapári Janka Clarisse szerepét szépen játszották. Különösen ügyessen ment a két jelenet Clarisse, Rosenkranz és Gúldenstern között.

„Két Arva” (Csillagok Jan. 12.)

„Hisz én csak suttogók!” kiáltja Brázovits az Arany Emberben, mikor oly lármát csapott, hogy a szuffiták dűledneznék belé. A mi „sűgőnk” is (lucus non lucendo) addig „suttogott” a mi szegény belerekedt. Így történt, hogy a „Két Arvát” más „sűgta”. S ezt a nevezetes szerepváltozást nem is adták a közönség tudására a színlapon. Ez nem járja! Közönségünk már megszokta volt a darabokat a másik sűgő „előadásában” élvezni! Most ime — egy egészen idegen organum declamál neki! Hogy ez nem vezethetett jóra, az természetes. Már az első estőn collisio merült föl a sűgő és a hallgatóság közt a mennyiben egy úr a közönség köréből egészen megbotránkozva kiáltott oda: „sűgő!” quare azt akarja gyengédnen jelezni, hogy ha sűgő hát sűgjon! Nyugodjék meg uram, ez nem fog soká tartani. Most még az ifjú hév hangzik a sűgőlyukból, de csak hamar elfog ő is rekedni, mint előlje, és akkor, ha elég rekedt lesz, ő is szerepet fog kapni, mint előlde Győri, a ki tegnap a sűgőlyukba leszállt Havasi helyett adta (volna, ha tudta volna) az orvos szerepét. És azzán majd leszáll Moóri, a kinek hangja még csengő, utána majd Veszprémi s a többi mind a kinek még van hangja.

Igy látjuk őket, szívünk kedvezett sorban leszállni a sűgőlyuk szőrnűy orcusába, honnan csak meghangtalanítottva jönek vissza.

S ha majd valamennyi ki sűgt a hangját, akkor — akkor majd vége lesz az 50. börtelnek és elmegy a társulat Pécsre, . . .

A Két Arvát nagy érdeklődő közönség nézte végig, igazat adva a szerzőknek, kik drámai indoklással nélkülözö, de hatásos jelenetekben gazdag színművelkel eltaláltak a nagy közönség ízlését, és ezen ügyes speculatiójukkal egy millió francot szereztek tautimekben.

Legalább is kétszer annyi volt a nő a publicumban, mint férfi és bizonyára kétszer annyi zsebkendő, mint a néző. Mindkét árva szerepe jó kezekben volt. A közönség méltán tapsolt egy Lángh Iónnak, mint Szapári Jankának. Lángh Ión helyes, de nehéz szerepét szépen oldotta meg. Rózsánét egály dicsőretnen kívül, még az a nem esekély elismerés illeti, hogy szerepét mindig tudja, a mi Fóris nagy sikereinek is egyik, habár mellékes oka. Moóri a jel élt adta sokoldalúságának, a mi egybíránt legényesebben hétfőn — jutalomjátékán — igyekszik bemutatni.

A vak árva holdogtalan anyját Sághyné adta ugyankor a midőn a sors kegyetlen játéka folytán a színlapon mögött saját gyermekét kellett siratnia. Ugyaneznap kapta ugyanis a leverő hirt, hogy 13 éves lánykaja Budapesten nyomtalanul eltűnt . . .

Fóris remekelt a gonosz Jacques ócsásának hálás, de nehéz szerepében. Ugy látszik az igazatosság már nem talál szerepet, melyet Fóris még ne játszóék!

Hogy a férfiközönségnek is nyújtassék szórakozás, cinos tánczosok és italján ruhácskákban voltak a marquis ünnepején láthatók, és ezek egyike (Ledófszky Mariska) szép dalt énekelt, mely után élőken megtapsolták.

„Az Ördög része”.

(Péntek, január 14.)

Hát az igaz, hogy sok a folytonos előadás, de meg kell gondolnunk hogy épen a bériők érdekében tartottak pénteken előadást, hogy szombaton a bál esteje üres maradjon.

A darab cinos, Scribe írta (nem Scribe, tisztelt színlap!) Meséje az, hogy egy szegény troubadour, kinek szerepét Bényeiné bámulatos élnékséggel adta, — dalai által oly befolyást nyer a beteges kedélyű királyra (ki talán azért volt oly buskomor, mert szerepét nem tudta (Veszprémi) hogy minden udvari celszövényt megrovta, hatalmat, állást és szerencsét hoz minden barátjának. Első sorban Don Rafael (Moóri) az, a kin büvös befolyása segít. A szegény Don Rafael-beesésében az ördögöt idézi föl, midőn a troubadour elébe lép és elhiteti vele, hogy ő az ördög, és kész rajta segíteni, ha mindent megfélemez vele. Ez alku folytán Rafael minden kívánésa teljesül, tiszté lesz, gazdaggá lesz, és végül elnyeri legelőbb vágyainak tárgyát: a troubadour hugát (Lángh Ión) feleségül. Az ördög része az, a mit ő Rafael minden szerzeményéből kíván — a fele. És itt merül föl az a kis humor is, a mi a darabban előfordul, hogy a fogságra elítélt Rafael, a fogság felét is ördögére akarja ruházni. Mulatságos epizode szerepe volt Fórisnak, mint a könnyelmű Rafael tanítójának. Ebben alkalma nyílt magat a közönség előtt mint komikus a legelőnyesebben bemutatni.

A darabban előforduló dalok igen szépek, többek közt a Schubert-féle Ständchen is élénkezte Bényeiné, mire a közönség lelkesen megtapsolta. Ha Bényeinének még oly hangja lenne, mint Ledófszkynek, és ha Ledófszky oly rutininal tudna játszani mint Bényeiné! . . . Hogy is mondja Petőfi?

„Ha kalapomnak szépe volna,
És jobbra balra nem konyulna,
Én volnék a derek legény . . .”

— Pj Sr —

Egy veleg.

Magyar pezsgó. Hubert J. E. pozsonyi pezsgőboryrárt ajánljuk közönségünk szíves figyelmébe. Ez az egyedüli magyar pezsgó gyár, mely a francia gyárakkal versenyezni képes, azzal a különbséggel, hogy árki sokkal mérsékeltőbbek, mint a francia gyáraké. A mi magát a pezsgőt illeti, úgy a Gentrli club, triple, mint a Gentrli extra dry tükéletesen azonos is és aromára nézve a francia pezsgókkal, s csak pazarlás ezek helyett minden áron a francziát pártfogolni. Ilyen pezsgót Zomborban is lehet kapni, lásd hird. rovatunkat.

Felolós szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:
Dr. MOLNÁR GYULA.

Egy régi igen jó

karban levő kanapé s 6 fotouille egy salon asztal előnyös föltételek mellett eladó. Bővebb értesítést nyujt e lap kiadó-hivatala.

Szakértők egyhangu állítása szerint egyedül az en magyar pezsgőboryim állják ki a versenyt a legkittünőbb francia pezsgőboryokkal: külföldön és főúri körökbenkben pezsgőim nagy fogyasztásnak örvendenek már régóta.

A budapesti országos

Casino ktllön kintténésben is részesítette. — Czégem felszázados fenállása, a sajtóelismérés és a gyáramat ért számos kintténés gáraneját nyujtanak arra, hogy t. megrendelőim várakozásunk minden tekintetben megfelelő pezsgőbort fognak kapni.

Megrendelések elfogadtatnak Pozsonyba intézve és azonnal teljesítettek a következőzárakon.

Országos Casino pezsgője
Gentrli extra dry 2 f. 25.
Gentrli Club triple 2 f. 25.
Partar (különlegesség) 2 f.
Nemzeti 1 f. 50.
Kaphat'k: minden nagy fűszer és borkereskedésben, szalodák és vendéklőkben.

Hubert J. E.
legrégibb magyar pezsgőbory gyár
Pozsony.

Gavora József

római kath. magyar czég az 1885. évi budapesti orsz. kiállításon a kiállítási nagy öremmel kintűnő munka- és jó ízlésért kintténés

Budapesten, váci-utca 17. sz.

Ajánlom dusan felszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyait, a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben. — Nevezetesen:

Miseruhák

római kath. és görög keleti egyházak részére.
Egyházi és társulati lobogók.
Tusolói, iskolás gyermek, Mária-társulati, ipar-társulati, dalegyleti s temetkezési-egyleti zászlók,
sztszobrok, csillárok, kelyhek, fall és oltár gyertyatartók, oltár-lámpák,
Monstráncziák,
stáció-képek, oltárok,
urkoporsók,
stb. stb.

Pontosságomat több száza menő elismerő oklevéllel bizonyíthatom. Árjegyzék és költségvetéseket kívánatra bérmenten küldök.

Régi ruhák újítását, valamint tűz aranyozást és esztételést elvállalok és ólesón készítek el.
Arany-, ezüst- és selyem-hímzések és hímzett egyházi ruhák nagy választékban.
Egyházi csipkék,
oltárterítők,
fall kereszték,
iskola-keresztek.
Egyházi szövetek.
Damastok, stb.

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. Néptanítónak egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1.50. Egres szám 10 kr.

Felölös szerkesztő:
Dr. Molnár Gyula.

Megjelenik hetenként kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség: Csendes-utca, TOTH-féle ház.
Kiadóhivatal: Csendes-utca, OLAH-féle ház.

RAISZ SÁNDOR.

F. hó 15-én reggeli 4 órakor egy 60 éves embernél örök álomra hunyta le szemét. E pillanatban megnyílt a menny kapui s a szeraphok kara a legüdvözítőbb dicsőhymnussal üdvözölték megérkezett egy szeplőtlen, tiszta léleknek.

Es az Úr, a ki megjutalmazza a jót, s megbünteti a rosszat. — jobbra mellé ültette őt.

Raisz Sándor becsületes ember volt.

Ebben e szócikában „becsületes”, elmondottuk összes érdemeit.

Benne van a polgári erény legdicsesebbje, a társadalmi érdemek legmagasztosabbja, a férfi-erény legigazabbja s a hazafői önzet legnemesbje.

Életrajzi adatok tán mások érdemeit jobban kizsírják, küzdelmek s vívódások mások életét tán emlékezetesbbsé teszik, de nincs emberi mult, mely szebb fényben ragyoghatna, mint ha azt a „becsület” napja sugározza át.

Es Raisz Sándor multjában örök fényben ragyog a becsület napja.

Igénytelen, egyszerű ember volt.

Kincstári ügyész — s legutóbbi idők óta jogtanácsos volt.

A magas kormány, mely a kortes-érdemeket oly gyorsan megjutalmazza, Raisz Sándor becsületes s hasznos munkásságát élte alkonyán iparkodott a „jogtanácsosi” ranggal megjutalmazni.

De míg a kortesi jutalmak osztogatása nagy garrral jár s a hiu emberek nyugalmát földulja, — addig az egyszerű, becsületes ember szépen zsebre dugja kitüntetését s nem üt vele lármát.

Raisz Sándor becsületes munkásságát legszebben jellemzi egyéniségének véghetetlen szerény volta,

Ő nem járt hideg-bűszkén végig az utcákon nagyságának öntudatát flogtatva, nem kereste a „nagyságos” urak társaságát, habar maga „nagyságos” is volt, — s

meghuzódott az egyszerű hivatalnokok társaságában a „Polgári Casinóban”.

Ki hitte volna, hogy az a szelid, igénytelen öreg ur, az ő jóságos mosolyával, — egy ritka karakter, egy megközelíthetetlen bátya, s becsületességében egy „nagy” ember?

Olyan kevéssé henezegett, olyan egyszerűen beszélt a kis emberekkel, olyan jól találta föl magát a „névtelen hősök” közt, olyannyira beleremült a „moob”-világába, hogy szinte hajlandó lett volna a világ „semmibe venni”!

Es valóban nem a világon mult, hogy „semmibe vegyék”.

Nem tűnt föl jelenléte sehol.

Letűnt az élet senkipadról nem keltett lázas izgalmat. Nem hallott zenki súlyos betegségéről. Csak egy mult ki, mint a legszegényebb polgár. S ravatalát a világi hiúság nem övezte körül hazudott kegyelettel.

Es mégis.

Akadnak emberek, a kiknek szíve megdobbant ezen ember váratlan halála fölött.

Vannak, a kik elég merészek az ismeretlen, „semmibe vett” férfitől úgy emlékezni meg, mint igazi „nagyság”-ról.

Es itt van a szerénység, a valódi nagyság jutalma. Az a keresetlen dícsőség, mely az életben nem tudott hozzáférközni, most, hogy nem fél szerénységétől oda mer sirja fölé borulni s leteszi hantjára a palma-ágot. Az életben tiltakozott volna elene. Most kénytelen elfogadni azt.

Igen, ez azon férfi, a ki kincstári ügyész volt s nem ment a nagyokhoz gratulálni, hajlongni s udvarolni; igen ez az ember „jogtanácsos” volt a nélkül, hogy egyuttal talpnyaló s uszályhordó lett volna.

Ezen felül még csak nem is korteskedett a kormány érdekében, sőt nem is volt a kormány vak eszköze se.

Hallatlan dolog mai világban, hogy valaki, mint államhivatalnok független, önzetesen férfi legyen, a ki nem ad mindenkor s mindenben a kormánynak igazat, s nem engedi magának megparancsoltatni, hogy ez, vagy az legyen az ő politikai meggyőződése.

De ezen felül még sokkal hallatlanabb, hogy egy

Elökölő, finom, hódító volt. Olyan, a minő méltán lehetett tükre a zombori ifjuság intelligenciájának.

Valószínűleg meg is fizeti az „ifjuság” ezt a becsületét, mert nincs oly nagy közönségünk, mint a milyen az „ifjuságunk”. A báli jüvedelem nem áll egy rangban a báli kiadásokkal. De se baj! A fiata/ság önmagának s nem a közönségnek rendezte tánczorgalmát, s annyit költött, a mennyit szükségesnek tartott. A 15 tagu bizottság feladatát jól megoldta. Csináln, izlészöl és pompával látta el a „Vadászkürt” első emeletét. A termek váltakoztak a díszek mindenféle nemében. A bálterem sötétvörös draperiája elevenségét kölcsönözött annak, a gyönyörű bálányi trónus minden várakozásnak megfelelő. A lady patroness ek br. Bibra Frigyesné és Széchenyi Jozsefné ő nagyságaiak remek toltette jekbein, mint királynők sugározták be tánczólu alattvalóikat s nemes meltságot kölcsönöztek a vialgalmnak. A báltermet két oldalról cukrászdák iparkodtak megdésíteni, hogy a tánczólu fáradt talók mindenütt üdülést találjanak.

A kisebb terem valóságos tündérkert benyomását tette. Valóságos piramis emelkedett a közepén és növényzeiből, mely még a szökőkutat sem nélkülözte. Az egész falazat virágokból állott. A merre a szem látott, mindenütt a jótékony zöld színek pillent. Az oldal-termek folyton telvék valának multató urakból. Minden zug keresett helyet képezett. Zombor város s vidéke összes intelligenciáját ott láttuk hát még a hölgyek . . . A toltette ek nem ugyan a p. zarlás végtelenségében, de csin és izlés dolgában versenyeket egymással.

Annyi szépséget egyuttal még nem láttak a „Vadászkürt” falai . . .

Megittasult a szem a sok káprázató tünényen felett. Szébbnél-szebb alakok váltogatták egymást, mint egy búvós kaleidoscop, karcu gazella-teremtő sylphid lépkedett végig a termen s a zene bájálós hullámain mint megannyi tündér ringott jobra-balra. Valóságos álomképek tetszett, melyet oly jéleset végigálmadni.

Az egész esemény egy pillanatnak tetszik. Az éj futott, mintha irig szellemek ütek volna előre. Az első csárdástól az utolsóig alig látszott időnek közbeesni.

Mintha csak az egész egy hah-buborék lett volna, mely egy percig gyönyörű szinpompaiban ragyogott, de gyorsan szétöszlott s eltűnt a semmiségbe.

A tánczókat bizonyos elegans nyugalom jellemezte. A jökédv nem tört ki az illem határain s nem vált féktelenné.

szerény fizetéséből élő kincstári ügyész meg ne engedje magát vesztegettetni. Körülte egy egész ár zajlik, a corrupció hullámai körülclapdossák, s ő megáll az ár fölött magasan, megközelíthetetlenül.

Még egy árnyeka a gyunanak se fér hozzá. Soha semminemű manipulációban nem volt része.

Beszélik zóla, hogy egyszer (bizonyosan többször is) egy kincstári földbérli, a ki a haszonbért kellő időben le nem fizetvén, általa bepereltetett, hozzáment 3—4 havi időhaladékot kérni s ezért meg akarta jól fizetni.

Nálunk egy alperes, a ki 3—4 havi halasztást kér . . .

Ha hozzánk ügyvédekhez jön, akkor kereken kijelentjük, hogy 3-at nem, de 15-öt tudunk szerezni a bíróság szives közreműködése mellett. Hiszen csak el kell maradnunk a tárgyalásról s igazolással elútnak, már itt a 3 havi halasztás, s ha aztán tanura hivatkozunk, van még 9 havi halasztás. Esküt kínálunk s megapellájuk a hozott ítéletet, s ujra 6 hónapot nyertünk.

S a kincstári ügyész ismerve köteleességét, megtagadta a halasztást s visszautasította a pénzt.

Hanem aztán a jogász szólat föl benne: „Menjen ügyvédekhez, — adja oda a nekem ígért összeg egy negyedét s az megszerzi érte a 3—4 havi halasztást.” —

A mivel körülbélül ezt mondotta:

„Az államkincstár nekem becsületes embernek megfizet hogy pereljek, s én megteszem: de az állam azért nem olyan kegyetlen; gondoskodik Tisza Kálmán az ő igazságügyminiszterével arról, hogy a szegény alpereseknek ne kelljen fizetni; azért ne fordulj te hozzám, a ki becsületes ember létemre olyat se adhatok, a mit a legutolsó zugprókátor megszerez számodra sokkal olcsóiban. mint ezt tőlem kéred. Eredj jámbor ember, ott vannak a \$\$-ok, azok majd segítenek a te bajodon.”

Es ennek a vége az lett, hogy a jámbor ember elment ügyvédekhez s nyert 3 évet 6%-os törvényes kamatok mellett mérsékelt perköltséggel garnirozva.

Ime! Jobban jár vala az állam, ha Raisz Sándor kevésbé becsületes ember és zsebre vágja a busás honoráriumot, s 4 hó mulván megkapja a haszonbéri összeget.

Valamint Széll Kálmán is lehetne mai napig pénzügyminiszter, ha nem okvetetlenkedik azzal, hogy nem akar

Nemes önmérséklet uralta a kedélyeket. A szuper-csárdás mindössze másfélórát tartott. Ennyi elég is abból a részegítő, öszbítő tánczából, mely után rendszerint stagnál a táncz-kedv.

Elhuzódott azért a vigalom a reggeli órákig. Lassanként öszladozott csak a bálos népség. A hajnal világos hitába inté a mulatókat arra, hogy Karneval uralma véget ért.

Csak nem akart az „ifjuság” hinni szavainak. Miglen az álmos mamák zaklató szavaira mind gyérebbe vált a tánczólu sora, megriktukok a phalanxos s Herczenberger Sándor fáradt hegedőse rázendítette az indulót.

Az „Ifjusági bál” is véget ért.

De nem a nélkül, hogy emlékezetessé váljék mindenki előtt, a ki résztvett abban, nem a nélkül, hogy még soká fűszerezék hölgyeink beszélgetését az átél epizódok, melyek minden bálnak legkellemesebb utóízét képezik.

S mindenki meg lehetett vele elégedve. Mindenki talált ott kellemes szórakozást. Az urak élvezhették a vendégül izletes ételeit italtai, melyek ezuttal visszaállították teljesen a „Vadászkürt” régi renoiméját. A mamák annyi reménységét vihettek magukkal, a lány férjhez adni való lánykát hoztak magukkal. A lánykák annyi bököt vittek haza, a mennyi egy egész lány-életre elégséges, és sokan lépték át a bálterem küszöbét, mint leendő menyasszonyok, hogy hováhamarabb oltár elé lépjenek.

Hiába, a bálterem a valódi lányvásár. Ott szövik a mystikus nagyéneknek a hálót, melyben két szerető szivet megfognak. Ott van kivette a hymen horogja, melyen a férfi-szív legkönyebben megakad.

Minden jó volt tehát.

Minden úgy történt, a mint történnie kellett.

Dicséret illeti az ifjuságot, dicséret az összes rendezőseget a lady patronesse-eket, s a kedves tánczosnóket.

Mindenki részre annyi babér esik, — a mennyit csak egy letarolt bálteremben aratni lehet.

Isten éltesse a zombori ifjuságot!

Referens.

A „Zombor és Vidéke” tárczaja.

Ifjusági bál.

(Tartott Zomborban 1887. jan. 15-én a „Vadászkürt” száló emeleti termében.)

A zombori ifjuság megmutatta, hogy legény a talpán. Ne mondja senki, hogy ez a fiatalág nem olyan, mint régente volt, ne akarjon seuki a mult idők emlékeiben keresni eleven, pezsgő életet; ma is meg van az mind, csupán a szemlívég más — a melyen keresztül az öreg urak nézni szokták a multtal szemben a jelent. Hogy ez ifjuság nem lelkesül többé nagy eszmékért, hogy az öregek notáját dudolja, s szívesen utánozza az öregeket a nagyok előtti hajlongásban, — nem az ifjuság hibája, — hanem a koré.

A kor magán hordja bélyegét. Magyarországon Tisza Kálmán 12 éves uralma alatt megfagyott a lelkesedés lángja, kihalt a jobb jövő iránti remény. Az ifjuság tehát nem szavalja Petőfit, nem egyesül ostentatív ellenkezésre a szarnokság parancsával szemben, nem iparkodik erőt önteni a csüggeteg nébbe, mint hajdanra, hanem azért ifjuság az, mint volt bármikor, — eleven, életvidám, tánczra perdülő s magyar.

A közélet terén zérus, — de a tánczteremben ugyanaz a szilaj, kedvteli ifjuság, melyért ma is lelkesülni tudnak a lányos mamák s melyről 100 év múlva csak annyit fognak beszélni tudni, mint a 100 év előttekről.

A zombori „Ifjusági bál” 58 fiatal ember zseben s egy szükkörű bizottság fáradhatatlan buzgóságán épült fel. — Igazi építmény . . . Hetek óta furtak-faragtak rajta. Híre járt, hogy mesés fényű lesz. Beszéltek villamos világításról, szökőkutakról, — keleti oaszisokról, fény s pompáról. Az 58 rendező szinte fázott belé, ha a „defezitre” gondolt.

De a dolog nem tűtt ki olyan mérgesen. A szükkörű bizottság csak annyira ment a küllekezés terén, a mennyit szükséges volt arra nézve, hogy az „ifjusági bál” méltó legyen rendezőhez.

Nem volt túlságos pompa kifejtve, de fény dolgában mégis feltűnt minden eddig rendezett.